

[Leif Hermann]

vil være i stand til at rydde op i noget af det uoverskuelige morads, som konkurslovgivningen udgør. Jeg skal dog komme med et par enkelte indvendinger ud over dem, jeg allerede har været inde på.

Det er spørgsmålet om at vælge et konkursudvalg bestående af 6 kreditorrepræsentanter. Nu skal man jo huske på, at ganske mange konkurser er konkurser for mindre erhvervsvirksomheder, og jeg vil tro, at det kan blive ganske vanskeligt at finde 6 kreditorer, som vil være i stand til at ofre tid og kræfter på at gennemarbejde en konkursbehandling.

Endelig forekommer det måske ikke helt rimeligt at forlange, at der skal være foretaget udtømmende individualforfølgning, inden man kan gå i gang med henholdsvis betalingsordning og konkurs. En sådan individualforfølgning kan jo trække i langdrag, eventuelt skal der først opnås en dom, dernæst udlæg og så tvangsauktion, og det vil sige, at det kan tage ganske lang tid med deraf følgende muligheder for at påføre de øvrige kreditorer betydelig større tab, end hvis man kunne gå i gang med universalforfølgning med det samme.

Til sidst vil jeg godt sige, at vi jo egentlig burde have behandlet de tre forslag vedrørende konkurs, der er på dagsordenen, under ét, men principielt synes vi, det er væsentligt, sådan som ministeren også har påpeget det, at vi løbende holder øje med lovgivningen om konkurs, og dette lovforslag og de to næste forslag, som vi kommer til, indeholder så vigtige og væsentlige principper, at der tilsyneladende nu er taget hul på en fornuftig og seriøs diskussion om konkursproblemerne.

Estrup (RV):

Det har i nogen tid stået klart, at behandlingen af konkurstruede virksomheder ikke foregik på en måde, der i alle henseender var tilfredsstillende. Problemerne var i et vist omfang fremme, da vi sidste forår reviderede konkursloven, men dengang kunne vi ikke nå at tage højde for problemerne uden at sinke i øvrigt fornuftige ændringer i loven. I dag har vi så en række forslag, som tager fat på problemerne. Det synes jeg er godt.

Lovforslaget fra de frie demokrater sigter ikke mindst på at give de nuværende bestemmelser i konkursloven om betalingsstands-

ning et indhold, som i højere grad svarer til hensigten, nemlig at bevare virksomheder, selv om de temporært er i vanskeligheder. Det er en målsætning, jeg kan give min tilslutning. Der er i dag for mange eksempler på, at virksomheder, som havde overlevelsesmuligheder, ikke får chancen.

Men jeg må sige, at jeg som andre har svært ved at afgøre, om reglerne i forslaget om betalingsordning har fået den rigtige udformning, og jeg giver naturligvis justitsministeren ret i, at vi også må have erfaringer med de ændringer, som vi gennemførte sidste forår, inden vi nu laver om på betalingsstandsningensinstitutionen. Jeg mener dog nok, at forslagsstilleren går lovlig langt, når det i bemærkningerne hedder: »... at konkursdekret først kan afsiges, når det har vist sig, at ingen anden løsning er mulig.«

Kan man overhovedet endeligt afklare det spørgsmål? Der er jo faktisk tilfælde, hvor konkurs er nødvendig. Jeg tror, man her må finde en middelvej, hvor man går langt i retning af at forsøge at bevare virksomheden, men samtidig sikrer en tilstrækkelig beskyttelse af kreditorerne. Tiden, hvor rekonstruktion forsøges, må ikke kunne bruges til at tømme boet for aktiver.

Lovforslaget rummer desuden en almindelig styrkelse af den behandling, som bliver konkursboer til del. I den forbindelse er der en række fornuftige ændringer om inddragelse af foretningskyndige personer, om salærberegning og om sikring af, at boets aktiver realiseres på en forsvarlig måde. Det synes jeg er gode og fornuftige forslag, og jeg må i den forbindelse sige, at jeg ikke deler hr. Flemming Hansens stærke tro på advokaters forretningskyndighed. Jeg synes faktisk ikke, der er noget i hidtidig praksis, som tyder på, at han har ret i den betragtning. Jeg synes derimod, der er meget, der tyder på, at vi har brug for et større element af forretningskyndighed i konkursboer.

Endelig kan jeg tilslutte mig forslagsstillerens opfattelse af, at man i højere grad skal betjene sig af beskikkede advokater i forbindelse med starten på en konkursbehandling, men jeg synes nok, at det er at gå for vidt, at man i alle tilfælde skal have en beskikket advokat med fri proces-regler. Det er at stramme et ellers fornuftigt synspunkt for hårdt op, og jeg tror, at man skal finde en middelvej også på det punkt.